

จุดจบ

แม้จะอยู่ภายใต้แสงสลัวในรถตู้ซึ่งจอดนิ่งยามดึกก็ไม่มีผลต่องาน จุกจิกตรงหน้านี้แม้แต่บ่อย

โทโต ชุนอิจิ เจ้าหน้าที่ที่ตัดศิลป์สังกัดสำนักจัดพิมพ์ธนบัตรแห่งชาติ ซึ่งจะล่องเข้าวัยสี่สิบเจ็ดในปีนี้ยังคงตัวดีดินสอบนสมุดเขียนแบบ ณ ที่นั่ง แถวหลังสุดของรถตู้สามแถว

ภาพที่เขากำลังร่างอย่างคล่องแคล่วนี้คือรูปเหมือนของฟุคุซาวะ ยูคิจิ ใบหน้าของบุรุษบนธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนรุ่นปัจจุบัน ภาพดังกล่าวปรากฏอยู่บนกระดาษร่างสีขาวโดยมีขนาดเท่าธนบัตรจริงไม่ผิดเพี้ยน

ชายหนุ่มในชุดสูทซึ่งนั่งอยู่ตอนหน้าหันมาชะโงกมอง "ยอดเยี่ยม เหมือนของจริงเปียบเลยนะครับ"

โทโตส่งเสียงฮึดฮัดขึ้นจุกด้วยไม่เคยแสดงทักษะพิเศษนี้ให้ใครเห็น เพราะมันเป็นภาพที่ถูกสั่งห้ามวาดไปชั่วชีวิต

แต่คืนนี้คงไม่เป็นไร เพราะเพื่อนร่วมทางมีเพียงคนเดียวคือรองสารวัตร ซึ่งถูกส่งตัวมาจากแผนกรักษาความสงบเรียบร้อยภายในของกองบัญชาการ ตำรวจกรุงโตเกียว ชายหนุ่มคนนี่คือหนึ่งในสมาชิกจำนวนน้อยนิดซึ่งรู้เบื้องลึก

8 แฝมคติพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 10

เบื้องหลังของคดี เพราะแม้จะอยู่ในวัยเพียงยี่สิบกว่าก็เป็นถึงตำรวจระดับหัวกะทิผู้สอบผ่านบรรจุเข้าหน่วยงานกลางและมีต่ออนาคตอันสดใสรออยู่ โทโตคิดแล้วรู้สึกที่ตัวเองช่างต่างจากฝ่ายตรงข้ามลิบลับ

คนทั่วไปมักเข้าใจว่าช่างศิลป์ที่วาดภาพบนธนบัตรจะได้รับมอบหมายงานหลังถูกรัฐบาลว่าจ้าง แต่โทโตไม่ใช่อย่างนั้น

ช่วงวัยหนุ่ม ภาพพิมพ์ของเขาเคยได้รับรางวัลจากกระทรวงศึกษาธิการ วัฒนธรรม กีฬา วิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีญี่ปุ่น หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่กระทรวงการคลังก็มาเยือนถึงบ้านเกิดที่จังหวัดคาโกชิมะ เจ้าหน้าที่เหล่านั้นติดต่อผ่านมารดาว่าต้องการจ้างเขาให้วาดภาพฟุคุซาวะ ยูคิจิรวมถึงบุคคลสำคัญอื่นๆ

พอโทโตวาดเสร็จ เจ้าหน้าที่ก็ถามต่อว่าขอนำภาพเหล่านี้ไปสลักบนแม่พิมพ์ได้ไหม เมื่อเขาอนุญาต เจ้าหน้าที่จึงนำผลงานดังกล่าวกลับไป

หลังจากเจียบหายไปพักใหญ่ เจ้าหน้าที่กลุ่มเดิมติดต่อมาอีกครั้งว่าต้องการให้โทโตเข้ารับการทดสอบเพื่อบรรจุเป็นข้าราชการระดับหนึ่งโดยออกปากว่าพร้อมจะให้การสนับสนุนอย่างเต็มที่เพื่อให้สอบผ่าน เพราะแน่ใจว่าโทโตมีความสามารถมากพอ

ต่อมาเขาจึงเพิ่งรู้ว่าได้รับข้อเสนอเช่นนั้นเพราะภาพฟุคุซาวะ ยูคิจิที่ตัวเองวาดถูกเลือกใช้เป็นภาพบนธนบัตรหนึ่งหมื่นเยน โดยช่างศิลป์ของโรงพิมพ์ธนบัตรแห่งชาติในช่วงนั้นนำภาพของเขาไปทำเป็นแม่พิมพ์ สุดท้ายธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนรุ่นใหม่จึงถูกตีพิมพ์ออกมาในปี 1984 ซึ่งตอนนั้นเขายังเป็นแค่นักศึกษาในมหาวิทยาลัยท้องถิ่นอยู่เลย

ทั้งหมดไม่ใช่เรื่องน่าแปลกใจนัก กระทั่งรู้ว่าเอโดอาร์ดี คีออสโซเน่ ชาวอิตาลีเียนที่ได้รับเชิญมาเพื่อการจัดพิมพ์ธนบัตรครั้งแรกสมัยรัฐบาลเมจิกก็เป็นจิตรกรเจ้าของภาพพิมพ์ที่ได้รับรางวัลรองชนะเลิศจากงานแสดงนิทรรศการนานาชาติ เรียกได้ว่าเป็นวิธีคัดสรรบุคลากรจากภาคประชาชนของรัฐบาล

อีกสาเหตุหนึ่งที่รัฐบาลต้องการตัวเขา ก็เพราะธนบัตรหนึ่งหมื่นเยน

รุ่นเก่าซึ่งเป็นรูปมกุฎราชกุมารโชโทคุเริ่มมีฉบับปลอมเกือบล้านตัว รัฐบาลจึงต้องเร่งปรับปรุงรูปแบบธนบัตรมูลค่าสูงสุดนี้ใหม่ ธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนแบบใหม่ดังกล่าวจึงเป็นแค่ชุดเฉพาะกิจก่อนออกแบบและตีพิมพ์ชุดต่อไปออกมา หลังจากนั้นโทโดจึงได้รับการบรรจุเป็นช่างศิลป์ประจำโรงพิมพ์ธนบัตร สังกัดกระทรวงการคลัง เขาไม่อาจเปิดเผยกับใครได้ว่าเป็นผู้วาดภาพที่อยู่บนธนบัตรเพราะถูกบังคับให้เก็บเรื่องนี้ไว้เป็นความลับ

และตลอดระยะเวลาสิบเก้าปีที่ธนบัตรหนึ่งหมื่นเยนชุด D ถูกตีพิมพ์ออกมาก็ไม่ปรากฏฉบับปลอมซึ่งเลียนแบบได้อย่างแนบเนียนออกมาเลย ดูเหมือนว่าหนึ่งในสาเหตุสำคัญคือภาพฟุคุซาวะ ยูคิจิของโทโดนั้นดูเผินๆ อาจเหมือนภาพวาดด้ายคืนแต่แท้จริงแล้วแฝงด้วยลายเส้นอันมีเอกลักษณ์และยากจะเลียนแบบ เป็นสาเหตุให้ภาพต้นฉบับเดียวกันถูกนำมาใช้ในธนบัตรชุด E โดยคราวนี้เขามีส่วนร่วมในการสลักแม่พิมพ์ด้วยตัวเอง

โทโดร่างภาพฟุคุซาวะ ยูคิจิบนสมุดเขียนแบบเสร็จแล้วเหม่อมองพลางครุ่นคิดเรื่องธนบัตร

หลายคนอาจคิดว่าเงินอิเล็กทรอนิกส์ไม่มีวันได้รับผลกระทบดังเช่นการปลอมแปลงธนบัตร แต่เปล่าเลย เดิมทีเงินอิเล็กทรอนิกส์เป็นเพียงหนึ่งในช่องทางชำระเงินที่นำเสนอโดยบริษัทห้างร้าน แต่ไม่นับเป็นเงินตามกฎหมาย และในเมื่อเงินอิเล็กทรอนิกส์มีมูลค่าผันแปรตามค่าเงินในท้องตลาดก็ย่อมหลีกเลี่ยงไม่พ้นผลกระทบจากภาวะเงินเฟ้อ

ธนบัตรอันทรงอิทธิพล ผลแห่งความสร้างสรรค์อันยากจะเลียนแบบของเขา มันไม่มีทางถูกปลอมแปลงได้อย่างแน่นอน

เสียงดังกระหึ่มแว่วมา แสงจ้าจากไฟส่องฟ้าแวบผ่านนอกหน้าต่างตามด้วยแรงลมที่ทำให้รดสะเทือน

รองสารวัตรหนุ่มเตาะลั่นซัดใจ "เฮลิคอปเตอร์ลิณะ พวกนักข่าวคงตามกลิ่นมาถึงที่นี้กันแล้ว"

"อย่างนั้นระอะ" โทโดกล่าวอย่างสงบ "ปากคนเราไม่มีอะไรมาอุดได้ แต่การควบคุมสื่อเป็นงานหนักของพวกนายไม่ใช่หรอ เชิญแสดงฝีมือให้

10 แพ้มคตีพิตวงของนักประเมินอัจฉริยะ Q 10

เต็มทีละ"

รองสารวัตรนิ้วหน้าแต่ก็เปิดประตูเลื่อนข้างรถทันที
ชายซึ่งคงเป็นเพื่อนร่วมงานของเขาตะโกนแจ้งข่าว "สถาบันวิจัย
วิทยาการตำรวจแห่งชาติกับสถาบันนิติวิทยาศาสตร์ยืนยันกลับมาแล้ว ถัดไป
เป็นขั้นตอนควบคุมตัวคนร้ายโดยกองบัญชาการตำรวจ"

รองสารวัตรกระโจนไปนอกรถทันที "สถานการณ์ในร้านเป็นยังไงบ้าง"
"ตอนนี้มีเจ้าหน้าที่แค่นายเดียวคอยควบคุมตัวเจ้าของร้าน เป็นสายตรวจ
ที่รุดหน้าไปที่ร้านทันทีที่ได้รับแจ้ง เพราะมันเป็นเหตุกะทันหันและยังไม่แน่ใจ
ว่าจะใช้ผู้ต้องสงสัยตัวจริงหรือเปล่า"

"แต่ตอนนี้เราแน่ใจแล้วว่าเขาคือพยานปากสำคัญ เจ้าตัวมีท่าที่จะ
หลบหนีหรือเปล่า รีบไปดีกว่า"

"นั่นคือหน้าที่ของกองบัญชาการอยู่แล้ว ส่วนทางเราพานักประเมิน
หญิงออกมาก่อนตามที่ได้รับคำสั่งมา..."

เมื่อมองออกไปนอกประตูจึงเห็นว่าบริเวณเสียบถนนหมายเลขเจ็ด
ใกล้กับสวนสาธารณะอิโนะคาชิระมีสภาพราวเพิ่งประกาศใช้กฎอัยการศึก

แสงสีแดงจากไฟสัญญาณบนรถตำรวจจำนวนนับไม่ถ้วนส่องวิบวิบไป
ยังหน้าร้านขายของถูกที่ชื่อ 'ร้านสินค้าราคาถูกอมเยา' เจ้าหน้าที่ตำรวจทั้ง
ในและนอกเครื่องแบบวิ่งลัดเลาะระหว่างรถตำรวจซึ่งจอดกันเต็มพื้นที่
เจ้าหน้าที่ในละแวกนี้ทั้งหมดซึ่งยังไม่ละทิ้งหน้าที่แม้ในภาวะเงินเพื่อขึ้น
รุนแรงคงถูกลังเลให้มารวมตัวกันที่นี่

ชายคนหนึ่งซึ่งไม่ปรากฏว่ามาจากหน่วยงานหรือสถานีใดตะโกน
รายงานกับวิทยุสื่อสาร "ใช่ครับ ดูเหมือนว่าจะจับได้เพราะองค์ประกอบของ
น้ำหมึกและแรงกดตรงหมายเลขธนบัตรต่างจากของจริงอยู่เล็กน้อย แต่
คราวก่อนตรวจไม่พบความแตกต่างของชั้นกระดาษเนื่องจากแรงยึดเหนี่ยว
ระหว่างโมเลกุลที่เรียกว่าแรงแวนเดอร์วาลส์ครับ"

โทโดทิ้งตัวลงบนเบาะรถแล้วถอนหายใจ

แรงแวนเดอร์วาลส์อะ...นั่นมันจุดบอดชัดๆ จริงอยู่ที่สำนักจัดพิมพ์

ธนบัตรแห่งชาติยอมเปิดเผยส่วนผสมในหมึกพิมพ์เพียงส่วนเดียวคือของหมึกดำ แต่ไม่นึกเลยว่าเทคโนโลยีทางเคมีเพื่อป้องกันไม่ให้หมึกซีดจางนี้จะกลายเป็นช่องโหว่ให้มิจฉาชีพย้อนรอยได้

ภายนอกดูจะยิ่งวุ่นวายขึ้นเรื่อยๆ รองสารวัตรคนเมื่อครู่จึงมือหญิงสาวคนหนึ่งวิ่งเข้ามา

ได้ยินว่าอีกฝ่ายเป็นหญิงอายุยี่สิบสามปี เธอมีรูปร่างผอมบาง แขนขาเรียวยาว ใบหน้าเล็ก หุ่นดีเหมือนนางแบบ ชุดอันคล่องตัวประกอบด้วยเสื้อโค้ตติดเฟอร์ริชนส์ตัวสวมทับชุดกระโปรงวันพีช และดูแล้วเจ้าตัวน่าจะสนิทสนมกับเจ้าของร้านนี้

รองสารวัตรดันตัวเธอเข้ามาในรถตู้แล้วกระโดดขึ้นมาด้วย จากนั้นหันไปบอกเพื่อนร่วมงานด้านนอก "ฉันจะตรงไปที่กระทรวงการคลังก่อน ผากติดต่อไปที่สำนักเลขานุการของท่านรัฐมนตรีด้วย"

"รับทราบ" เพื่อนร่วมงานนอกตัวรถทำท่าจะปิดประตูให้ "เอาไว้ติดต่อกับกองบัญชาการความมั่นคง สำนักงานตำรวจแห่งชาติแล้ว ฉันจะรีบตามไปที่นั่น"

ประตูถูกเลื่อนปิด เสียงเอะอะภายนอกขาดห้วงทันที ภายในรถกลับสู่ความเงียบสงัด

รองสารวัตรหมุนเบาะรถแถวหน้าให้หันมาทางโทโด แล้วกล่าวเชื้อเชิญหญิงสาวที่ขึ้นมาด้วย

รินตะ ริโกะเข้ามานั่งตรงหน้าโทโดอย่างสงบ

เธอมีใบหน้าเล็กรับกับผมยาวเป็นลอนอ่อนๆ ดวงตากกลมโตเหมือนแมวจุกโต้งและริมฝีปากเรียวยาวอย่างเหมาะเจาะ ดูสดใสมีชีวิตชีวาสมวัย ใบหน้างดงามนั้นเรียกว่าสวยมากกว่าน่ารัก และบ่งบอกถึงความเยือกเย็นอันเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตัว

ทว่าขณะนี้แววตาของหญิงสาวแฝงความหวาดหวั่นไว้ด้วย ท่ามกลางความเงียบ สายตาของเธอเอาแต่จับจ้องไปนอกตัวรถ โดยมีเสียงคนตะโกนใส่กันดังแว่วมาเป็นระยะ

12 แป้นคตีพิศวงของนักประเบีนอัจฉริยะ Q 10

โทโตโพล่มองตาม ประตูเหล็กม้วนหน้าร้านซึ่งเปิดคาไว้ครึ่งหนึ่งเริ่มขยับ ชายคนหนึ่งถูกตำรวจนอกเครื่องแบบกลุ่มใหญ่พาตัวให้ก้าวออกมา

ผู้ที่ถูกควบคุมตัวออกมาคือชายวัยกลางคน ไมลี ชายใกล้วัยทองใน ชุดคนงาน รูปร่างสูงดูปราดเปรียว ผมหยิกเป็นลอนและมีผมขาวแซมเล็กน้อย หวีแสกข้างเรียบร้อย หลังเหยียดตรง แข็งขาคูมี้เรียวแรงกว่าอายุที่ได้ จากลักษณะภายนอก ปกเสื้อีขีดขาวที่สวมอยู่ใต้ชุดคนงานก็ไม่ปรากฏรอยยับ ให้เห็น เนกไทก็ไม่เอียงไปเอียงมา มองปราดเดียวก็รู้ว่าเป็นคนใส่ใจดูแลตัวเอง

แม้แวตานั้นและเยือกเย็นบนดวงหน้าเคร่งขรึมนั้นแฝงด้วยความ สิ้นหวังและท้อแท้ ทว่าเจ้าตัวไม่มีที่ท่าจะหลุบตาหนีหรือปิดป้องใบหน้า ดังเตรียมใจพร้อมเผชิญทุกสิ่งที่จะเกิดขึ้น

พยานปากสำคัญหรือเรียกง่าย ๆ ว่าเป็นผู้ต้องสงสัยของคดี โทโต โต้ยืนยันจากรองสารวัตรเมื่อครู่ว่าอีกฝ่ายชื่อเซโตอุจิ ริคุ

หญิงสาวอีกคนปรากฏตัวขึ้นในสภาพแตกตื่นมากและทำท่าจะวิ่ง ไล่ตามเซโตอุจิออกมาด้วย เธอดูสะอูดตาเพราะไ่ว้ผมทรงบ๊อบสั้นสีทองและ สวมต่างหูรูปดาวดวงใหญ่ นั่นคงเป็นคาเอเดะ บุตรสาวของเซโตอุจิ ริคุ ใบหน้าซึ่งแต่งแต้มเครื่องสำอางเพียงบางๆ นั้นดูได้รูปและมีเค้าของบิดาอยู่บ้าง เจ้าตัวร้องให้พุ่มพวยและพยายามวิ่งไปหาผู้เป็นบิดา กลุ่มเจ้าหน้าที่ตำรวจ นอกเครื่องแบบต้องรีบห้ามและพาไปขึ้นรถตำรวจอีกคัน

ริโกะได้แต่ชะงอกตัวและทาบมือบนกระจกรถ กลืนใจจับตาดูความ เป็นไปทั้งหมด

แต่ไม่นานรถตู้ก็เริ่มลัดเลาะออกไปโดยบีบแตรเป็นระยะเพื่อขอทาง จาจรดตำรวจซึ่งจอดเรียงกันแน่น

เสียงจากวิทยุติดรถข้างคนขับปลันดังขึ้น ผู้ประกาศข่าวรายงาน สถานการณ์ปัจจุบัน

"ต่อไปเป็นข่าวด่วนเกี่ยวกับปัญหาราคาสินค้าถีบตัวสูงผิดปกติเนื่องจาก ข่าวลือว่ามีธนบัตรปลอมจำนวนมหาศาลแพร่กระจายอยู่ในขณะนี้ รัฐบาล ญ่ปุ่นมีแผนจะประกาศเรื่องสำคัญให้ประชาชนทั้งหมดทราบในเวลาสี่สิบสาม

นาฬิกา โดยจะจัดแถวแถว ณ ทำเนียบนายกรัฐมนตรีรวมถึงถ่ายทอดผ่านทางสถานีวิทยุโทรทัศน์ NHK และสถานีของเอกชนทุกเครือข่ายตั้งแต่เวลา ยี่สิบสามนาฬิกาเป็นต้นไป"

รถตู้เร่งความเร็วขึ้นเรื่อยๆ จนกระทั่งแล่นพ้นเขตถนนซึ่งมีตาข่ายล้อมอยู่หลายชั้น เริ่มเห็นคนกลุ่มใหญ่ซึ่งไม่ใช่ตำรวจกำลังเบียดเสียดกันเต็มทางเท้า กลุ่มคนในชุดดำนั้นพร้อมใจกันยิงแสงแฟลชชวบบวบใส่รถ

ริโกะสะดุ้งโหยง รีบผละจากกระจกรถ

โทโตช่วยปลอบ "อย่าห่วงเลย กองทัพนักข่าวพวกนี้ทำอะไรไม่ได้ นอกจากกระหน่ำกดชัตเตอร์ กระจกรถคันนี้มองจากด้านนอกเข้ามาไม่เห็น เพราะติดฟิล์มเอาไว้ อีกเดี๋ยวพวกนักข่าวก็จะได้รู้ความจริงและเผยแพร่มันไปสู่ประชาชนทั้งประเทศ"

รถตู้แล่นต่ออย่างดุตันและปาดซ้ายขวารุนแรง ริโกะทิ้งตัวบนที่นั่งเงี้ยวๆ น้ำตาเริ่มรินจากดวงตากลมโตและแทบจะร่วงพลี้อยลงมาได้ทุกเมื่อ

เธอถามเสียงเค็รอร่ากกับกระซิบ "จากนี้จะเป็นอย่างไรต่อหรือคะ..."

รองสารวัตรบนเบาะแถวหน้าหันกลับมาตอบ "อีกยี่สิบเจ็ดนาที่รัฐบาลจะจัดแถวแถวแถว ส่วนคณะกรรมการกำกับดูแลการค้าอย่างเป็นทางการออกประกาศห้ามตั้งสินค้าเกินราคาท้องตลาดตั้งแต่เช้าตรู่วันพรุ่งนี้ บรรดาบริษัทห้างร้านทั่วประเทศต้องควบคุมราคาสินค้าของตัวเองเพราะธนบัตรปลอมไม่ได้แพร่กระจายอยู่ในท้องตลาดจริง เมื่อประชาชนได้ยื่นข้อเท็จจริงนี้ก็คงหายตื่นตระหนกกัน"

โทโตกล่าวเสริม "เมื่อเศรษฐกิจไม่ได้เกิดภาวะผิดปกติ ทุกคนย่อมคิดได้ว่าควรกลับไปทำมาหากินตามเดิม ส่วนคนที่ยังปลุกปั่นให้เกิดความวุ่นวายถือเป็นพวกเหยียดกฎหมาย และในไม่ช้าคงถูกศาลยุติธรรมดำเนินคดีต่อไป ประชาชาติจะร่วมแรงร่วมใจกันได้อย่างรวดเร็วไม่ต่างจากตอนฟื้นฟูประเทศหลังสงคราม ฝ่ายรัฐบาลคงเสียไม่ได้ที่ต้องจัดแถวแถวต่อทางสหประชาชาติ แต่อย่างน้อยความเป็นอยู่ของประชาชนจะกลับสู่ความสงบเรียบร้อย"

ริโกะผู้ปราดเปรื่องดูจะมองเรื่องเหล่านั้นออกอยู่แล้ว สิ่งที่เธอกังวล

14 เพิ่มคติพิศวงของนักประพันธ์อัจฉริยะ Q 10

จึงเป็นปัญหาอื่น

"ทางตำรวจ" เธอถามต่อโดยยังหันหลังให้รองสารวัตร "จะเปิดเผยชื่อของคุณเซโตจึไหมคะ"

"...ผมก็ตอบไม่ได้ครับ" รองสารวัตรเอียงคอครุ่นคิด "ตอนนี้ยังไม่ทราบแน่ชัด แต่งานแถลงข่าวคืนนี้คงไม่ลงรายละเอียดซับซ้อน แค่แจ้งข้อเท็จจริงก่อนว่าชาวสื่อเรื่องธนบัตรปลอมเป็นแค่การเข้าใจผิด และความวุ่นวายทั้งหมดเกิดขึ้นจากการเล่นซุกซนของคนกลุ่มหนึ่งเท่านั้น ขณะนี้เซโตจึ ริคยังอยู่ในฐานะพยานปากสำคัญ ยังไม่ถึงขั้นต้องจับกุมในฐานะผู้ต้องหา หลังจากนี้ก็ขึ้นกับดุลยพินิจของตำรวจสืบสวนเจ้าของคดีว่าจะแจ้งข้อหาพยายามต้มตุ๋นหรือก่อความไม่สงบภายในประเทศหรือไม่ หากชื่อเขาจะถูกเปิดเผยก็คงเป็นหลังจากนั้น"

"ข้อหาก่อความไม่สงบเขี้ยวหรือคะ..."

"มันขึ้นอยู่กับว่าเขามีเจตนาสร้างความวุ่นวายแค่ไหน ผู้เชี่ยวชาญบางรายให้ความเห็นว่ารัฐบาลญี่ปุ่นไม่ได้คาดคิดว่าจะคำนวณปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบผิดพลาดเนื่องจากเงินสดที่เก็บออมไว้ในบ้านจากแต่ละครัวเรือนถูกปล่อยเข้าสู่ตลาด"

โทโตสายศีรษะ "แต่ฉันกลับไม่คิดแบบนั้นนะ พอเกิดเหตุวุ่นวายอะไรที่คนก็มักแห่ไปซื้อของมากักตุนจนเกิดปัญหาสินค้าขาดแคลน ปรากฏการณ์ครั้งนี้ก็คล้ายคลึงกันนั่นแหละ คนยุคนี้เคยผ่านวิกฤตการณ์น้ำมันมาแล้ว และเจ้าของร้านขายของรีไซเคิลขนาดใหญ่เองก็น่าจะอ่านใจผู้บริโภคออก"

ความเจ็บปวดปล้นปลุกคลุม รถตู้แผดเสียงแตรทุกครั้งที่วิ่งผ่านแยก เพราะไฟริมหทางแทบทุกดวงดับมืดและสัญญาณไฟจราจรบางแยกยังไม่ทำงานอย่างไรก็ตาม ผลพวงจากปัญหาเงินเพื่อเหล่านี้จะค่อยๆ กลับสู่ภาวะปกติอย่างที่ประเทศพัฒนาแล้วควรเป็นตั้งแต่วันพรุ่งนี้เป็นต้นไป

ในที่สุดริโกะก็เบนสายตาไปทางที่วางของข้างเบาะ เห็นของใช้ส่วนตัวของโทโตถูกวางทิ้งไว้ ไล่ตั้งแต่สมุดเขียนแบบ กระเป๋าเงิน รูปถ่าย และอื่นๆ

เธอเหม่อมองภาพร่างของฟุคุซาวะ ยูคิจิแล้วพึมพำอย่างหม่นหมอง
"คุณทราบอยู่แล้วใช่ไหมคะ"

"เรื่องอะไรเหรอ" โทโตถามกลับ

"ว่าในท้องตลาดไม่มีธนบัตรปลอมอะไรนั้น...คุณเป็นคนวาดภาพนั้น
เองย่อมทราบว่าไม่มีองค์กรไหนจะผลิตของเลียนแบบที่เหมือนของจริง
เปียบขึ้นมาได้นอกจากสำนักจัดพิมพ์ธนบัตรแห่งชาติ"

ผู้หญิงคนนี้ไหวพริบดีทีเดียว โทโตขยับมานั่งหลังตรงแล้วตอบเสียงขรึม
"มันก็...ใช่แล้วละ...ฉันไม่ได้มีหลักฐานหรอกนะ แต่เดาเอาเองว่ามันคงเป็น
แบบนี้"

"ถ้าอย่างนั้นก็น่าจะบอกให้ทุกคนรู้ละคะ"

"ฉันบอกไปแล้ว" เขาพูดแล้วถอนหายใจก่อนอธิบายเสียงเรียบด้วยความ
ไว้วางใจว่าบอกความจริงกับผู้หญิงคนนี้ไปก็คงไม่เป็นอะไร "เจ้าหน้าที่
หัดคิดป้ออย่างฉันออกความเห็นอะไรไปไม่ค่อยมีคนสนใจฟังหรอก ไมลี...
อันที่จริงหลายคนคงฟังแต่ทำเป็นไม่รู้ไม่ชี้"

"...หมายความว่ายังไงคะ"

"หมายความว่านอกจากเซโตอุจิ ริคุแล้วยังมีกลุ่มผู้มีอำนาจที่ต้องการ
ให้เกิดภาวะเงินเฟ้อรุนแรงนะสิ แกมคนกลุ่มนั้นยังอยู่ฝั่งรัฐบาลซะด้วย"

"ฝั่งรัฐบาลเหรอคะ..."

"อย่างเช่นที่สมาชิกสภาผู้แทนราษฎรออกมาให้สัมภาษณ์และยืนยัน
ก่อนใครว่าชาวธนบัตรปลอมคือความจริง และเรียกร้องให้หน่วยสืบสวนของ
สำนักงานตำรวจแห่งชาติเร่งตรวจสอบบนสมมติฐานที่ว่ามีธนบัตรปลอม
อยู่จริง ขณะเดียวกันก็ผันเงินทุนภาคเอกชนมาฝากในธนาคารที่ก่อตั้งขึ้น
ภายใต้การสนับสนุนของสภาผู้แทนราษฎรโดยอาศัยจังหวะที่คณะกรรมการ
กำกับดูแลการดำเนินงานเป็นธรรมกำลังปั่นป่วน ตั้งใจสร้างกำไรด้วยกลอุบาย
ทางบัญชีโดยฉวยโอกาสตอนค่าเงินเยนร่วงถึงขีดสุดและติดตัวกลับสู่มูลค่า
ปกติในวันต่อมา"

"คุณหมายความว่าสมาชิกสภาผู้แทนราษฎรคนนั้นมองความจริง

16 แพ้มคตีพิศวงของนักประเณินอัฉฉริยะ Q 10

ออกอยู่แล้วนะหรือคะ"

"ฉันคิดว่าอย่างนั้นนะ ใช้เวลาชั่วข้ามคืนก็ปล้างภาพรฐฐบาลไร่น้ำยาที่บริหารประเทศแบบขาดดุลงบประมาณถึงหนึ่งแสนล้านเยนในระยะเวลาเพียงสามปีได้ โอกาสทองแบบนี้จะเกิดขึ้นไม่ได้เลยถ้าไม่ใช่เพราะรู้ความจริงว่าภาวะเงินเฟ้อเป็นแค่ข่าวลวง ฉลาดน่าดูใช่ไหมล่ะ ยังมีหลายคนที่ยังมีความจริงแต่กลับทำเป็นไม่รู้และสร้างผลกำไรเข้ากระเป๋าตัวเอง คนพวกนั้นแหละที่เต็มใจให้กับกระแสดิ้นตุ้ม พวกที่ไม่รู้เรื่องคงมีแต่คณะรัฐมนตรีไร้สมองเท่านั้น"

"คุณโทโดก็เป็นข้าราชการ...แต่ไม่เห็นด้วยกับรฐฐบาลเธอคะ"

"ในสายตาคงฉันที่ทำงานให้รฐฐบาลมานานนะ ถ้าเป็นรฐฐบาลผสมจะเข้าใจการทำงานของแต่ละกระทรวงอย่างลึกซึ้งและรักษาความสัมพันธ์กับกลุ่มข้าราชการได้แน่นแฟ้นกว่านี้ แล้วก็คงยอมรับฟังคำเตือนของฉันบ้าง แต่ที่ภาวะตื่นตุ้มแผ่ขยายไปทั่วประเทศแบบนี้ก็เพราะคณะผู้นำประเทศชุดปัจจุบันไร้ประสบการณ์และขาดความเป็นผู้นำ แถมยังซ้ำเติมสถานการณ์ให้เลวร้ายด้วยการป่าวประกาศตัวเลขผิดๆ จากการสำรวจอย่างสะเพร่า ประเทศแทบล้มละลายก็เพราะรฐฐบาลชุดปัจจุบัน ขึ้นยังเป็นแบบนี่ต่อไปคงได้เห็นโศกนาฏกรรม และถ้าเกิดภัยพิบัติอะไรขึ้นมาจริงๆ คงไม่มีทางรับมือไหว"

ริโกะไม่แสดงปฏิกิริยาใดๆ ทั้งสิ้น สายตาเหลือบมองที่วางของข้างที่นั่งโดยไม่พูดอะไร

สิ่งที่เธอจับจ้องอยู่คือรูปถ่ายใบหนึ่ง ในที่สุดเธอก็เอ่ยถามเสียงแผ่ว "นั่นภรรยาคุณเธอคะ"

"หืม?...อ้อ มันเป็นรูปตั้งแต่สมัยก่อนนะ ถ่ายจากลานจอดรถของร้านสะดวกซื้อที่ดูจืดชืด รูปใบนี้เป็นสิ่งเดียวที่คำจุนจิตใจฉันตลอดช่วงที่ต้องทำงานคนเดียว"

"ถ่ายจากแถวบ้านเกิดในเมืองคาโกชิมะช่วงฤดูใบไม้ร่วงเมื่อหกปีก่อนสินะคะ"

"...เธอรู้ได้ยังไงนะ น่าจะเคยได้ยินจากสถานีตำรวจอุซึโกะมาแล้วไม่ใช่เหรอว่าตามปกติฉันถูกสั่งห้ามไม่ให้พกถ่ายรูปที่ระบุถึงภูมิลำเนา เลยถ่ายรูปอะไรที่จะเป็นหลักฐานระบุถึงสถานที่ไม่ได้"

"ฉันเห็นป้ายของร้านลอว์สันเป็นสีเหลืองแทนที่จะเป็นสีฟ้าณะคะ ป้ายสีนั้นใช้เฉพาะสะพานแกวเกาะซากุระจังหวัดคาโกชิมะเพื่อรักษาทัศนียภาพของแหล่งท่องเที่ยว"

"แล้วรู้ได้ยังไงว่าเป็นฤดูใบไม้ร่วงเมื่อหกปีก่อน"

"กระเป๋าลูซี่ วิตตองของภรรยาคุณเป็นรุ่นใหม่ใหม่ที่วางจำหน่ายในฤดูใบไม้ผลิปี 2004 ฉันสังเกตเห็นป้ายโฆษณาบริการส่งไปรษณีย์ด่วนอยู่ข้างร้านลอว์สันด้วย แต่ทางร้านยกเลิกความร่วมมือกับบริษัทขนส่งยามาโตะแล้วเปลี่ยนไปจับมือกับไปรษณีย์ญี่ปุ่นในเดือนพฤศจิกายนปี 2004 และดูจากชุดที่ภรรยาคุณสวมแล้วฉันเดาว่าเป็นฤดูใบไม้ร่วงคะ"

โทโตมองริโกะอย่างอึ้งๆ อยู่ครู่หนึ่งก่อนพูดขึ้นมาอย่างเป็นธรรมชาติ "แยเลยแฮะ แบบนี้ฉันก็ถ่ายรูปใบไม้ไม่ได้แล้วสิ ต้องสูญเสียเครื่องเตือนความทรงจำไปเรื่อยๆ"

"ดูเหมือนนั่นจะเป็นรูปถ่ายจากกล้องดิจิทัล คุณแค่ใช้โปรแกรมโฟโต้ช้อปเปลี่ยนสีป้ายก็น่าจะหมดปัญหาแล้วคะ"

"โอเคียไม่เลวนะ" เขาหยิบสมุดร่างแบบขึ้นมาแล้วชี้หน้าที่ร่างภาพฟุคุซาวะ ยูคิจิออกมายื่นให้ริโกะ "ถ้าไม่รังเกียจช่วยรับเอาไว้ได้ไหม"

เธอยื่นมือออกมาด้วยความลังเล "จะดีหรือคะ"

โทโตพยักหน้าให้ "เดิมทีฉันก็เป็นจิตรกร ไม่มีอะไรน่าปลื้มใจไปกว่าการได้นักประเมินอัจฉริยะทั้งยังอายุน้อยและมีสายตาแหลมคมอย่างเธอช่วยประเมินผลงานให้ตัวเองในแง่งานศิลป์ไม่ใช่การตีมูลค่าแล้วละ"

"...ขอบคุณคะ" ริโกะโค้งศีรษะให้แต่ไม่ถึงกับยิ้มรับ

กระนั้นเขายังกล่าวต่อโดยไม่ถือสา "คำกล่าวที่ว่าฟ้าไม่ได้สร้างคนให้อยู่เหนือคนนะ ฉันว่าทุกคนตีความกันผิด ฟุคุซาวะ ยูคิจิไม่ได้จะบอกว่าคุณคนเท่าเทียมกันหรอก แรกเริ่มเดิมทีคนเราล้วนไม่แตกต่างกัน แต่ทำไม

18 แป้มคดีพิศวงของนักประเพณีอัจฉริยะ Q 10

จึงเกิดความเหลื่อมล้ำทางฐานะได้ คำตอบคือเพราะคนเราใส่ใจศึกษาหาความรู้ไม่เท่ากัน บทประพันธ์ชุด 'สนับสนุนการศึกษา' ของฟุคุซาวะ ยูคิจิ ยังย้ำถึงเรื่องนั้นเลย ฉันเห็นเธอแล้วยิ่งแน่ใจว่าคำกล่าวนี้เป็นความจริง เพราะความทรงภูมิและเฉลียวฉลาดทำให้เธออ่านข้อเท็จจริงออก อยากรู้จังว่าเธอจบจากมหาวิทยาลัยไหน"

สีหน้าของริโกะฉายแววว่าวุ่นเล็กน้อย

"ฉันนะ" เธอพิมพ์อูบอิบ "ไม่ได้เรียนต่อระดับมหาวิทยาลัยหรอกค่ะ"

คำตอบที่ผิดคาดนั้นทำเอาโทโดจิบจ้องอีกฝ่ายไม่วางตา "หืม...อย่างนั้นหรือ"

"ฉันเรียนจบระดับมัธยมปลายจากโรงเรียนมัธยมปลายยาอะยามะ มาได้แบบหวุดหวิด ความรู้ที่จำเป็นทั้งหมดก็ได้เจ้าของร้านสมัยเป็นพนักงาน पार्टไทม์ช่วยสอน"

"เจ้าของร้าน...เธอหมายถึงผู้ชายคนเมื่อไหร่?"

ริโกะพยักหน้ารับ แววตาอันจริงใจและแน่วแน่ที่จ้องมองโทโดพลันเลื่อนไปตอนที่ดวงตาคู่สวยของเธอหลุบลง มีเพียงเสียงกระซิบแผ่วเบา สะท้อนอยู่ในรถ "ที่ฉันยังอยู่ทุกวันนี้ได้ก็เพราะแรงสนับสนุนของคุณเซโตะอูจิ เจ้าของร้านค่ะ"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)